

RUTE UN ESTERE

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rutes 1:1–5, Rutes 2:5–20, Īj. 1:6–11, Mt. 4:8, 9, Est. 3:1–14, Atkl. 12:14–17.

ATMIŅAS PANTS:

“Kad ķēniņš redzēja ķēniņieni Esteri stāvam pils pagalmā, viņa atrada labvēlību viņa acīs, un ķēniņš izstiepa zelta scepteri, kas bija viņa rokā, preti Esterei, un Estere tuvojās un pieskārs sceptera smailei” (Est. 5:2).

Šajā nedēļā mēs turpināsim pētīt stāstus, kas ir prototipi pēdējo dienu notikumiem. Izmantojot reālās dzīves notikumus un cilvēkus, Dievs palīdz mums ieraudzīt lietas no Viņa perspektīvas un palīdz saprast, kā interpretēt vēlāk dotos pravietojumus, lai stiprinātu mūsu ticību.

Mūsu uzmanība tiek pievērsta divām nozīmīgām sievietēm, kuru stāsti aizkustinājuši neskaitāmu paaudžu sirdis: Rutei un Esterei. Viena ir atraitne, kura rod cerību pēc tikšanās ar laipno Boāsu, savu radnieku. Viņu laulība ir kļuvusi par kristiešu iecienītāko mīlas stāstu, jo tas atspoguļo Kristus mīlestību pret mums. Otra ir jauna meitene, kas dzīvo svešā zemē un uzzina par sazvērestību, kas grasās iznīcināt viņas tautu. Viņa tiek uzstumta uz galvenās skatuves drāmā, kas kļūst par tautas glābiņu.

Protams, pravietojumos sievietē ir spēcīgs Dieva draudzes simbols, daudz izgaismojot to, kā Dievs izturas pret Saviem ļaudīm. Apskatīsim Bībeles stāstus par šīm divām sievietēm, kuru dzīves apstākļi ir iemūžināti Dieva Vārdā, un centīsimies no viņu pieredzes iegūt visas iespējamās mācības.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. jūnijā.

Bads “maizes namā”

Kristīgās ticības kritiķi bieži ir norādījuši uz brutālo dzīves realitāti šajā pasaulē kā pierādījumu tam, ka: (a) Dievs neeksistē vai (b) Viņš ir bezspēcīgs iejaukties, kad notiek sliktas lietas, vai (c) Viņam ir vienalga, ka mums sāp. Tomēr daudzi Bībeles stāsti sniedz bagātīgus pierādījumus tam, ka neviens no šiem pieņēmumiem nav pareizs. Tiesa, Dievs ļauj cilvēcei piedzīvot sacelšanās pret Viņu sekas. Taču, nepārkāpjot mūsu brīvo gribu, Viņš vienmēr ir klātesošs, vienmēr darbojas cilvēces vēsturē, vienmēr virzot mūs uz grēka un ciešanu problēmu galīgo atrisinājumu. Stāsts par Ruti ir viens no šādiem piemēriem.

Izlasi Rutes 1:1–5. Kādas grūtības piemeklēja Naomiju un Ruti, un kas tās izraisīja? Kā tas atspoguļo situāciju, ar kuru šobrīd saskaras visa cilvēce? _____

Šī stāsta ievadā var atrast ironiju: bads bija skāris Betlēmi, pilsētu, kuras nosaukums nozīmē “maizes nams”, atgādinot par Ēdenes pārpilnību, kur Dievs Ādamam un Ievai teica: “No visiem dārza kokiem ēzdams ēd” (1. Moz. 2:16). Cilvēce sāka savu pastāvēšanu pārpilnībā, dāsna Radītāja gādībā, bet pēc tam nomainīja savu radības aprūpētāja lomu pret grēka verdzību. “Sava vaiga sviedros tev būs maizi ēst,” Dievs teica Ādamam (1. Moz. 3:19).

Mums tāpat kā Naomi ir atņemts mantojums, ko Dievs mums sākotnēji bija paredzējis, un dzīve ir kļuvusi apgrūtināša. Ēdene tika dota kā dāvana, bet ne bez nosacījumiem: cilvēki varēja brīvi sacelties, taču tas nozīmētu, ka viņiem pašiem jāuzņemas atbildība par savu labklājību. Sākotnēji mums bija paredzēts “pakļaut” visu nekritušo pasauli zem Dieva svētības, bet tagad mūsu priekšā ir uzdevums pakļaut kritušo. Savtīgi cilvēki, kas sacenšas par ierobežotajiem resursiem, izraisa daudz sirdssāpju un ciešanu.

Traģēdija ir neizsakāma: zeme joprojām bagātīgi dod augļus, kas ir spēcīga liecība par Dieva mīlestību, bet starp cilvēku alkatību un grēka postījumiem pasaule dažkārt, šķiet, mūs pakļauj vairāk nekā mēs to. Tomēr kādu dienu tas viss beigsies.

Kā zeme joprojām atklāj Dieva mīlestības un radošā spēka brīnumus pat pēc sešiem tūkstošiem gadu grēka un nāves? _____

Rute un Boāss

Naomija lūdza, lai viņas vārds tiktu nomainīts uz Māra, jo viņas dzīvi bija pārņēmis rūgtums (sk. Rutes 1:20). Mūsu attiecības ar Radītāju ir neatgriezeniski sabojājis grēks, liekot mums nonākt garīgā nabadzībā. Mūsu izredzes ir vājas, un mēs pavadām savu dzīvi, uzlasot vārpas no lauka malām, dzīvojot no prieka lūžņiem, ko izdodas atrast salauztajā pasaulē. Bet tas viss mainās brīdī, kad mēs nonākam pie ievērojama atklājuma: Dievs mūs nav aizmirsis.

Izlasi Rutes 2:5–20. Kāpēc šajā stāstā šis ir tik izšķirošs brīdis? Kāpēc, jūsuprāt, tas, ka Naomija atklāja labdara identitāti, bija tik laba ziņa? _____

Naomija nevarēja pārņemt savu vīra Ēlimeleha zemi, nesaņemot palīdzību no vīra ģimenes. Viņa cer, ka Rute varēs apprecēties ar sava mirušā vīra tuvu radnieku un laist pasaulē bērnu Ēlimeleha mājās. Dievs Israēlā ir parūpējies, lai cilvēki Apsolitājā zemē varētu atgūt savu mantojumu: lai izpirktu Ēlimeleha mantojumu, bija vajadzīgs tuvs radnieks. Boāss nebija tikai laipns zemnieks; viņš bija Ēlimeleha radnieks, kas varēja zemi izpirkt.

Atklājums, ka Boāss bija ne tikai labsirdīgs un dāsns, bet arī radnieks, bija vislabākā iespējamā ziņa: nabadzībai, kurā dzīvoja abas sievietes, nebija jāilgst mūžīgi.

Kristieši jau sen ir sapratuši, ka Boāss ir simbols Kristum, kurš ir ne tikai mūsu Radītājs, bet arī izvēlējās kļūt par mūsu radnieku – īstu cilvēku ar miesu un asinīm, un tas ir viens no iemesliem, kāpēc Viņš bieži Sevi sauca par “Cilvēka Dēlu” (Mt. 12:8, Mk. 8:31, Lk. 22:22, Jņ. 3:14).

Pārāk daudzi cilvēki par Dievu domā kā par skarbu: “Iespējams, Viņš mūs ielaidīs Debesīs, ja mēs morālā ziņā visu būsim izdarījuši pareizi, bet Viņš to darīs skopi, jo mēs esam pārkāpuši kādu tehnisku aspektu!” Boāsā atklātais Kristus attēls pilnībā lauž šādus priekšstatus. Dievs mūs ne tikai pamana; neskatoties uz mūsu dziļo garīgo nabadzību, Viņš vēlas, lai mēs kļūtu par Viņa līgavu.

Mēģiniet aptvert ne tikai to, ka Radītājs kļūst par daļu no Savas radītās pasaules, bet pēc tam arī izvēlas mirt par to. Kā šai pārsteidzošajai patiesībai vajadzētu ietekmēt to, kā mēs uztveram savu eksistenci? _____

Boāss kā glābējs

Boāss dziļi iemīlas Rutē un vēlas viņu apprecēt, taču pastāv ievērojams šķērslis: ir kāds tuvāks radnieks, kuram arī ir pretenzijas uz šo sievieti un zemi. Ja mēs uzskatām Boāsu par Kristus tēlu, šī situācija var atklāt problēmu, kas pastāv lielajā cīņā. Kristus mūs mīl, bet ir kāds “tuvāks radnieks”, kuram arī ir pretenzijas: sātans.

Ko šie panti atklāj par sātana pretenzijām uz cilvēci? Īj. 1:6–11; Mt. 4:8, 9; Jūdas 1:9; Lk. 22:31.

Kad sātans parādījās Debesu padomē, viņš sacīja Dievam, ka ir ceļojis un klejojis “pa visu zemes virsu” (Īj. 1:7), un, kad Dievs viņam jautāja, vai viņš ir pamanījis taisno Ļjabu, sātans pieprasīja viņu kā vienu no savējiem, liekot domāt, ka Ļjaba sirds patiesībā nepieder Dievam. Tas ir, “viņš patiesībā seko Tev tikai tāpēc, ka Tu esi labs pret viņu. Pārstāj būt pret viņu labs un tad skaties, kāda būs Ļjaba uzticība”.

Jūdas vēstulē mēs redzam īsu atsauci uz stāstu, kas Israēlā bija labi zināms: pēc tam, kad Dievs bija apglabājis Mozu (5. Moz. 34:6), viņš vēlāk tika augšāmcelts. Lai gan mēs neesam informēti par detaļām, pats teksts, kurā teikts, ka viņi stridējās par Mozus ķermeni, liecina, ka sātans uz to bija izteicis kādas pretenzijas.

“Kristus nāca, lai pirmo reizi dotu dzīvību mirušajam. Kad Dzīvības Kungs un mirzdošās būtnes tuvojās kapam, sātans uztraucās par savām pārvaldnieka tiesībām. Viņš ar saviem ļaunajiem eņģeļiem sāka protestēt pret ielaušanos teritorijā, ko uzskatīja par savu. Viņš lielījās, ka Dieva kalps ir nonācis viņa gūstā. Viņš paskaidroja, ka pat Mozus nebija spējis turēt Dieva baušļus un, piesavinādamies godu, kāds pienākas vienīgi Jehovam, viņš ir izdarījis tādu pašu grēku kā sātans, kura dēļ reiz tika izdzīts no Debesīm, un, izdarot pārkāpumu, nonācis sātana pārvaldes sfērā.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 478. lpp.) Acīmredzot Kristus atspēkoja sātana apgalvojumu, un Mozus tika augšāmcelts (sk. Mt. 17:3).

Rutes 4:1–12 Boāss dodas uz Betlēmes vārtiem – pilsētu, kur Kristus ienāca mūsu pasaulē kā mūsu tuvais radnieks. Vecākie ir sapulcējušies, un visbeidzot tiek apmaiņītas sandales (īpašumtiesību simbols).

Ciema vārti ir vieta, kur tika izlemtas lietas: šī ir sava veida tiesas aina. Tā atspoguļo tiesas ainu Dan. 7:13, 14, 22, 26, 27. Mēs nedrīkstam palaist garām šo kritisko tiesas aspektu: tiesa notiek “svēto labā” – bet tikai tāpēc, ka Kristus ir samaksājis par mums, tāpat kā Boāss samaksāja par savu līgavu.

Hamans un sātans

Stāstā par Esteri mēs satiekam Hamanu, kurš ir izsalcis pēc amata un varas. Viņam tiek piešķirta liela nozīme impērijā, pāri visiem pārējiem prinčiem (Est. 3:1).

Ja izlasīsim Ec. 28:11–15 un Jes. 14:12–15 par Luciferu, mēs atradīsim dažas paralēles ar Hamanu, jaunu Dieva izredzētās tautas ienaidnieku, kurš atsakās paklanīties Dieva pārākuma priekšā. Sātana visaptverošie nodomi tiek atklāti stāstā par Kristus kārdināšanu, kur viņš aizved Jēzu uz augstu vietu, lai parādītu Viņam pasaules valstības (Mt. 4:8–11). Kristus, kā mēs redzējam, nāca, lai izpirktu pasauli un pieprasītu to kā savējo – un Viņš to darīja kā viens no mums. Jēzus ir mūsu Radnieks-Glābējs, un cena, ko Viņš maksāja, lai izpirktu pasauli, protams, bija ārkārtīgi augsta.

Atklāsmes grāmatā mēs redzam, ka sātana tieksme pēc varas un pielūgsmes ievēd šo pasauli galējā krīzē. Viņa maldi liek pasaulei “brīnīties” un sekot zvēram (Atkl. 13:3, 4), taču daži atsakās viņu pielūgt. Pret šiem cilvēkiem viņš izmanto spēku.

Hamans ievēro, ka Mordohajs – viens no Dieva izredzētajiem ļaudīm – nepakļaujas viņam un neatzīst viņa uzspiesto pielūgsmi. Viņš kļūst “dziļu dusmu pilns” (Est. 3:5, 6), un viņš apņemas likvidēt visu Mordohaja tautu no zemes virsas.

Izlasi Est. 3:1–14, Atkl. 12:14–17 un 13:15. Kādas paralēles jūs atrodat šajos fragmentos? Kā Jāņa apraksts par Dieva atlikuma draudzi ir līdzīgs Hamana un Dieva tautas stāstam? _____

Velns ir pieteicis pretenzijas uz šo pasauli, bet to cilvēki, kuri paliek uzticīgi Dievam – ievēro Viņa baušļus –, atspēko viņa apgalvojumu par pilnīgu pārvaldību. “Kad sabats kļūs par īpašu strīdus jautājumu visā kristīgajā pasaulē, mazākuma nepiekāpīga atteikšanās pakļauties populārajai prasībai padarīs viņus par vispārējās apspiešanas objektiem.” (Elena Vaita “Signs of the Times”, 1910. gada 22. februāris)

Padomājiet par “mazajām lietām”, kas tagad pārbauda jūsu ticību. Ja jūs pieņemsiet kompromisus attiecībā uz šīm “mazajām lietām”, ko jūs darīsiet, kad pienāks lielais pārbaudījums? _____

Šī laika dēļ

Dažiem kristiešiem ir neauglīga tieksme kavēties pie Bībeles pravietojumu smagajām tēmām. Mēs redzam, ka priekšā stāv pārbaudījumu laiki, un pravietojumu izpēte var kļūt balstīta uz bailēm, koncentrējoties uz grūtībām, nevis uz stāsta apsolīto atrisinājumu. Lai gan Dievs neizskaistina nākotni un ir godīgs attiecībā uz notikumiem līdz pat lielās cīņas beigām, vienmēr ir svarīgi izlasīt stāstu līdz galam.

Pravietojumos ir vispārējs modelis, kurā Dievs atklāj patiesību par cilvēces sacelšanās radīto nekārtību, un Viņš parāda mums sekas. Taču Viņš vienmēr parāda arī cerību. Daži uz pēdējās krīzes pravietojumiem – “Jēkaba bēdu laiku” – raugās ar bailēm un drebēšanu. Bez šaubām, noslēguma brīži Dieva ļaudīm nebūs viegli. Tomēr, kā grūto laiku pravietojums ir uzticams, tikpat uzticams ir arī atbrīvošanas apsolījums.

Atkl. 12. nod. velns vajā Kristus līgavu ar naidīgu atriebību, bet Dievs iejaucas, lai viņu glābtu. Drāmā par Esteri arī redzam skaistu karalieni galvenajā lomā, un Dievs viņu iespaidīgi izmanto, lai glābtu Savus ļaudis.

Izlasi Est. 4:13, 14; 5:1–3; un 9:20–28. Ko mēs varam mācīties no šīm Rakstu vietām par mūsu nožēlojamo stāvokli Zemes vēstures beigās? _____

Savu atlikuma draudzi Dievs izsauca konkrētam vēstures brīdim. Tumšo viduslaiku 1260 dienām tuvojoties nobeigumam, Dievs izveda Savu līgavu no paslēptuves (sal. Atkl. 12:14), lai nodotu pasaulei Savu pēdējo žēlastības vēstījumu: trīs eņģeļu vēstis. Mēs esam šeit “tādu laiku kā šis” dēļ (Est. 4:14).

Estere atklāja, ka viņa nebija viena, lai stātos pretī vajāšanām, ko viņas tautai sagādāja Hamans: viņa atrada ķēniņa labvēlību, un viņas tauta galu galā tika atbrīvota. Arī mēs neesam vieni, ieejot zemes vēstures pēdējos notikumos – Ķēniņš ir mūsu pusē, un arī Dieva tauta tiks atbrīvota.

Vismaz šis stāsts Dieva tautai beidzās labi. Tomēr ne vienmēr viss beidzas labi, vai ne tā? Kāpēc mums vienmēr ir jāraugās uz lietām ilgtermiņā, lai saglabātu cerību, kas mums ir Kristū? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Pirmais Israēla ķēniņš” (605., 606. lpp.).

“Sātans izraisīs sašutumu pret mazo pulciņu, kas atsakās pieņemt sabiedrībā populāros ieradumus un tradīcijas. Ievērojami un cienijami vīri, kopā ar bezdievīgajiem un zemiskajiem, spriedīs, kā cīnīties pret Dieva ļaudīm. Lai tos apkaunotu, tiks izmantota bagātība, ģenialitāte un izglītība. Pret tiem sazvērēsies valdnieki, ministri un draudžu locekļi. Ar balsi un spalvu, ar lielišanos, draudiem un zaimiem tie centīsies noliegt viņu ticību. Ar nepatiesiem atstāstījumiem un nikniem uzbrukumiem tie mēģinās savirmot ļaužu kaislības. Nespēdami ar Svētajiem Rakstiem aizstāvēties pret Bībeles Sabata ievērotājiem, tie šī trūkuma kompensēšanai izmantos bargus dekrētus. Lai nodrošinātu popularitāti un atbalstu, likumdevējas varas pieprasis ievērot svētdienas likumu. Bet tie, kas bīstas Dievu, nevar pieņemt cilvēku ieviestos ieradumus, kas liek pārkāpt desmit baušļu priekšrakstus. Šajā kara laukā tiks izcīnīta pēdējā cīņa starp patiesību un maldiem. Iznākums jau ir zināms, tā ka mums nav jāšaubās. Šodien, tāpat kā Esteres un Mordohaja laikā, Kungs pats aizstāvēs Savu Patiesību un Savus ļaudis.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 605., 606. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc, jūsuprāt, Dievs ļauj Saviem ļaudīm pārdzīvot grūtus laikus? Ko Viņš ar to grib panākt?

2. Kā ticīgais sagatavo sevi jebkādām iespējamām grūtībām, kas var rasties ar uzticību Kristum? Kur jūs atrodat cerību grūtos apstākļos?

3. Kāpēc, jūsuprāt, mums ir tendence kavēties pie grūtākajām pravietojuma šķautnēm un ļaut tām aizēnot plašāko ainu, kas sniedz labas ziņas?

4. Pēc Atklāsmes grāmatas izlasīšanas pie jums atnāk draudzene un paziņa, ka viņai tā šķiet “biedējoša”. Kādu pieeju jūs izmantotu, lai palīdzētu viņai skaidrāk to izprast un rast sirdsmieru?

5. Kāds saka: “Es neesmu pārliecināts, ka Dievs mani mīl vai pieņem. Ja jūs zinātu, ko esmu izdarījis, jūs saprastu, kāpēc.” Kādu atbildi jūs sniegtu? Kā Rutes un Esteres stāsti ietekmē jūsu pieeju?